

Script

Westenwind

Seizoen 5 Aflevering 90

"Het tiende gebod"

Auteur Maarten van der Duin

Website www.wildwords.nl

Email maarten@wildwords.nl

Mobiel +31(0)6-38 915 590

RECAP (VORIGE AFLEVERINGEN)

- 88** Juup en Tessa worden verliefd op elkaar en vrijen in de kajuit van een schip. Tot haar schrik ontdekt Tessa dat Juup getrouwd is met Wendy.
- 89** Wendy komt achter het overspel van haar man en beledigt Tessa. Vervolgens zet ze Juup het huis uit. Ze wordt daarin gesteund door haar schoonvader Bas.
- 86** Anton geeft zijn moeder de lading parfum, die hij voor Sam had gekocht.
- 89** Hij gaat naar Gideon om Sam vrij te kopen, maar wordt overmeesterd en tegen de mast gespijkerd. Gideon steelt een sleutelbos uit Antons zak. Marco en Sam springen in zee, maar Anton is nog steeds aan boord als het schip ontploft.
- 87** Nadat Driessen getrouwd is met Charlotte, vertelt hij haar een progressieve vorm van Multiple sclerose te hebben.

1 INT. HUIS DE GRAAF / WOONKAMER / DAG 1

Schokkerige videobeelden geven zeer realistisch de hectiek weer van een reddingsoperatie op een rotskust. Metershoge golven, een bulderende wind, Gillende sirenes, geschreeuw: 'Dépêchez vous! Ou sont les brancards?! Venez ici! Vite!' Dan een marinehelicopter, die langzaam naar de aarde daalt.

Een uitgeputte Marco waggelt uit de helicopter met Sam roerloos in z'n armen. Hoewel hij nauwelijks op z'n benen kan staan, wil hij haar niet loslaten.

COMMENTATOR (VO)

Veertien uur na de ramp met de *Pison* werden deze twee drenkelingen uit het ijsskoude water gered.

Als de camera uitzoomt, zien we dat het reportagebeelden zijn, die op een televisie worden vertoond.

De beelden worden ademloos bekeken door Tessa en Marco, die nu volledig hersteld lijkt en een cracker eet. Op de Bank trekt Conny Sam dichterbij tegen zich aan en kust haar op haar hoofd. De reportage roept duidelijk heftige emoties op bij Sam, die moeite heeft zich goed te houden.

COMMENTATOR (VO)

Naar het derde slachtoffer, een 26-jarige Nederlander, wordt nu al een week gezocht, hoewel er geen enkele hoop meer bestaat, dat hij nog in leven is.

Het wordt Sam teveel. Ze wrikt zich los uit haar moeders armen en snelt de trap op naar boven. Conny kijkt haar bezorgd na.

MARCO

Het heeft tijd nodig. Dan komt ze er wel overheen.

Boven wordt keiharde muziek aangezet.

Conny wisselt een bezorgde blik met Tessa.

2 INT. HUIS DE GRAAF / BADKAMER / DAG 1**CROSS: 3 INT. HUIS DE GRAAF / GANG / DAG 1**

Sam staat met schokkende schouders te huilen voor de spiegel. Oorverdovende muziek hakt erin.

Uit het toiletkastje haalt ze een strip Rohypnol, waaruit ze drie tabletten drukt. Ze schenkt een glas water in en wil de pillen innemen.

De muziek wordt opeens zachter gezet. Vanachter de deur klinkt de stem van TESSA:

TESSA (O.S.)

Sam?

Sam blijft bewegingloos voor de spiegel staan, zonder iets te zeggen.

TESSA (CONT.)

Sam, gaat het?

Weer volgt een stilte.

SAM

(zacht met schorre stem)

Ja.

TESSA

Als je hulp nodig hebt: je kunt altijd bij mij terecht.

SAM

Hulp? Waarvoor? Alles is al kapot.

Ze slaat de drie tabletten achterover en spoelt ze weg met een slok water. Ze zet het glas terug op de wastafel en kijkt weer naar zichzelf in de spiegel.

4 INT. PENTHOUSE ANTON / WOONKAMER & KEUKEN / DAG 1

CROSS: 5 INT. KUNSTACADEMIE SAM / LOCKERTJES / DAG 1

PENTHOUSE: En alles gaat inderdaad kapot: de stoel van Jacob wordt opengesneden, De vulling wordt uit de Minotti-bank gescheurd, ingelijste posters worden van de muur getrokken en stukgeslagen, het parket wordt losgebikt.

Met extreem geweld wordt het penthouse van Anton door Gideon met twee van zijn handlangers doorzocht.

Een grote kast vol met CD's gaat kletterend tegen de vlakte en dan een stilte:

Een wandkluis is daarachter tevoorschijn gekomen. De zoekoperatie wordt meteen stopgezet.

GIDEON

Vergaar geen schatten hier op aarde,
maar liever in de hemel. Want waar uw
schat is, daar ligt ook uw hart.

Met een zelfverzekerde glimlach haalt hij de sleutelbos tevoorschijn, die hij Anton heeft afgenomen (*aflevering 89*).

Maar die zelfverzekerdheid slaat al snel om in woede, als geen van de sleutels blijkt te passen. Uit pure frustratie grijpt hij een fragiel kunstobject en smijt het tegen de muur, waartegen het uiteenspat.

Als hij het volgende voorwerp grijpt, gaat ineens zijn mobiel. met z'n ene hand houdt hij het kunstwerk vast, met z'n andere neemt hij op.

KUNSTACADEMIE: Onno staat voor een rij lockertjes in de kunstacademie van Sam. Achter hem loopt een jongen met een statief voorbij.

ONNO
Het is hetzelfde merk en het goede nummer. Dit moet 'm zijn.

PENTHOUSE: Gideon heeft zijn kalmte weer volledig herwonnen.

GIDEON
Mooi. We komen eraan.

Hij klikt z'n mobiel uit en zet Heel zorgzaam het kunstvoorwerp weer terug op z'n plaats.

Hij verlaat met zijn medewerkers het penthouse.

6 INT. HUIS MAX & SOPHIE / WOONKAMER / DAG 1

CROSS: 7 INT. HUIS MAX & SOPHIE / KEUKEN & VOORDEUR (FLASHBACK) / DAG 0

CROSS: 8 EXT. & INT. PORTUGAL / DUINPAN & VISSERSHUT / DAG 1

WOONKAMER: Alle gordijnen zijn gesloten. Er is in dagen niet meer opgeruimd. Een bedompte sfeer, alsof ieder leven uit het huis is verdwenen.

Sophie zit in kamerjas onderuitgezakt op de bank. Ze heeft niet de moeite genomen om zich aan te kleden en is gebroken door verdriet. Met nietsziende ogen staart ze bewegingloos voor zich uit.

Herinneringen malen door haar hoofd:

FLASHBACK: Er wordt aangebeld. Sophie doet open. Er staan twee agenten voor de deur. Ook Max komt erbij staan.

POLITIEAGENT 1
Bent u de ouders van Anton Noordermeer?

SOPHIE (BENAUWD)
Ja.

MAX

Wat heeft hij nou weer gedaan?

POLITIEAGENT 1

Ik heb slecht nieuws voor u.

Een gespannen stilte. In de keuken schieten boterhammen uit een toaster. **EINDE FLASHBACK.**

Sophie zit nog steeds bewegingloos op de bank. De intensiteit van de beelden die door haar hoofd kolken, neemt toe:

FLASHBACK:

POLITIEAGENT 1

Bent u de ouders van Anton
Noordermeer? (...) Ik heb slecht
nieuws voor u.

EINDE FLASHBACK.

Het gezicht van Sophie begint langzaam te vertrekken en weer ziet ze de gekmakende beelden:

FLASHBACK: nu in **CU:**

POLITIEAGENT 1

Ik heb slecht nieuws voor u.

EINDE FLASHBACK.

Sophie huilt in stilte met schokkende schouders. De beelden malen verder:

FLASHBACK: Sophie is helemaal hysterisch en wil zichzelf iets aandoen.

SOPHIE (KRIJST UITZINNIG)

NEE! NEE! Niet Anton!

Max heeft haar bij haar polsen beet en probeert haar te kalmeren. Een wanhopige worsteling.

EINDE FLASHBACK doordat er een pakketje door de brievenbus op de mat ploft.

Eerst lijkt Sophie niet te reageren, maar dan staat ze op en loopt naar de gang. Ze raapt het pakketje op en draait het in haar handen: ze kan geen afzender ontdekken.

Ze loopt ermee naar de woonkamer. Daar maakt ze het open, haalt er een brief uit en begint te lezen:

SOPHIE

Rode muren... Dode muren...

Ze begrijpt niet waar dit over gaat. ze leest verder.

SOPHIE (CONT.)

Wie gaat er mee naar het fort van
Thüngen?

Dan herkent ze ineens de tekst. Even lijkt er een glimlach over haar gezicht te glijden. Ze zingt zachtjes een kinderliedje van vroeger (*melodie: witte zwanen, zwarte zwanen*):

SOPHIE (ZINGT, CONT)

*Rode muren, dode muren.
Wie gaat er mee naar het fort van Thüngen?
Verscholen in de mist
waar Siegfried alleen de weg wist...*

PORTUGAL: met het ruisen van de oceaan op de achtergrond naderen we langzaam een vissershuisje op een duinpan. Buiten zijn oude netten uitgespannen. Een roeibootje ligt op z'n kop. Uit het huisje horen we een schorre stem:

ANTON (ZINGT ZACHT, OS)

*Maar waar is deze edelman
die ons daarheen leiden kan?*

WOONKAMER: Sophie wordt steeds meer gegrepen door de brief, alsof ze aanvoelt, wie dit heeft geschreven.

SOPHIE (ZINGT ZACHT)

*Blijf doorgaan, blijf doorgaan.
De hoop mag nooit teloorgaan.*

ANTON (O.S.)

*Hoge bomen, dove bomen.
Wie durft er naar mij toe te komen?*

PORTUGAL: in het vissershuisje **PAN** langs een stoel, waarop een aantal verscheurde en verschroeide kleren liggen, naar een tafel, waar een man halfverborgen in de schaduw zit te schrijven.

ANTON (CONT.)

*Niemand mag het weten.
Zodat ze mij vergeten.*

WOONKAMER: Sophie ziet nu dat er nog iets in het pakketje zit en haalt een parfumflesje tevoorschijn: Chanel no 5. Nu weet ze zeker wie de afzender is.

PORTUGAL: Even valt het licht op de rechterhelft van het gezicht van de man: het is Anton! Hij leeft nog! Voorzover zichtbaar lijkt hij ongeschonden.

ANTON (CONT.)

*Ik ben die ene jongeman,
die de schat nog vinden kan.*

9 INT. KUNSTACADEMIE SAM / GANG & LOCKERTJES / DAG 1

De zwarte delegatie stapt doelgericht door een gang van de kunstacademie. Studenten drukken zich tegen de muur om hen door te laten.

Onno wacht Gideon en z'n handlangers al op bij de lockertjes. Gideon haalt de sleutelbos tevoorschijn.

GIDEON (PLECHTIG)
Er is niets verborgen of het zal
geopenbaard worden.

Op het moment dat hij het lockertje opendoet, komt er een groepje balletmeisjes in tutu's voorbijgelopen.

Het kluisje blijkt leeg!

Gideon smijt het deurtje woedend dicht. De balletmeisjes stuiven angstig alle kanten op.

LEADER**10 EXT. WERF DE GRAAF / TERREIN / DAG 2**

Het werfterrein ligt er verlaten bij. Tessa komt aangereden en parkeert haar auto voor het kantoorgebouw.

Ze wil het kantoor binnengaan, als ze opeens rover, de hond van Juup, op het terrein ziet rondscharrelen.

TESSA (VERRAST)
Rover?!

De hond loopt kwispelstaartend op haar af en zij begroet hem hartelijk.

TESSA (CONT.)
Waar ben je al die tijd geweest? Waar
is je baasje?

Rover rent naar de bouwhal en Tessa loopt hem verbaasd achterna.

11 INT. WERF DE GRAAF / BOUWHAL & KLEEDKAMERS / DAG 2

Rover loopt langs de machines en onderdelen naar de kleedkamers. Tessa volgt hem met groeiende belangstelling.

plotseling blijft ze staan: door de opening van een deur ziet ze Juup met ontbloot bovenlijf. Hij heeft zich net gewassen en afgedroogd en ruimt nu zijn improvisatorische 'bed' op: een paardendecken op drie stoelen.

Tessa komt langzaam dichterbij.

Juup ziet zijn hond en trekt zijn lockertje open.

JUUP

Hé Rover, kom eens hier.

Op de bovenste plank staat een voorraad hondenvoer. Juup pakt een blik en trekt het open. Op dat moment ziet hij Tessa in de deuropening staan.

Hij probeert zichzelf meteen een houding te geven en houdt het blikje uitnodigend omhoog:

JUUP (CONT.)

Hai, Tes. Eet je mee?

Tessa komt de kleedkamer binnen.

TESSA (PERPLEX)

Wat doe jij hier?!

JUUP

O, ik hou zoveel van m'n werk, dat ik hier maar ben ingetrokken.

Hij scheidt vlees in een bakje en zet het op de grond voor Rover.

TESSA

En je huis dan? Je vrouw? En je kind?

JUUP

Die hebben mij gedumt. Ik sta op straat.

TESSA

Waarom heb je mij dat niet eerder verteld?! Waar was je de afgelopen week? Ik had je kunnen helpen.

JUUP

Het zijn MIJN problemen en ik los ze zelf op.

TESSA

Noem jij dit een oplossing?! Hier kun je toch niet wonen?!

JUUP

Waar had ik dan moeten slapen? In een portiek op de Coolsingel?

TESSA

Bij mij thuis. Plek zat.

JUUP

Jij hoeft je voor mij echt niet

verantwoordelijk te voelen.

TESSA

Onzin! Ik wil niet dat iemand zo leeft op onze werf. Wie dan ook.

Rover likt z'n bak schoon en schuift hem met veel kabaal over de vloer.

TESSA (CONT.)

Dus pak je spullen maar in en zorg dat je vanavond bij mij voor de deur staat.

Zonder zijn antwoord af te wachten, draait ze zich om en verlaat de kleedkamer. Juup kijkt haar glimlachend na.

BAS (OS, TROTS)

Hij heeft de ogen van zijn vader.

12 INT. ZIEKENHUIS / KAMER WENDY / DAG 2

Wendy ligt in een ziekenhuisbed met een pasgeboren baby in haar armen. Naast het bed zit Bas, die haar verontschuldigend aankijkt. Wendy lacht goedmoedig terug.

BAS (CONT.)

Je hebt een mooi kindje.

WENDY

En u een mooie kleinzoon.

BAS

Wendy, wij zullen altijd achter je staan. Toen Juup met jou trouwde, kreeg je er ook een schoonfamilie bij. En ook al is hij je niet trouw, wij blijven dat wel.

WENDY

Dankuwel. Daar ben ik heel blij mee.

BAS

Trouwens, als hij dit prachtkind ziet, draait hij vanzelf bij.

Het gezicht van Wendy betreft.

WENDY

Nou, ik weet niet of IK hem wel terugwil. Na alles wat er is gebeurd.

BAS

Ach, je kent hem toch. Je moet er niet zo zwaar aan tillen. Die hele relatie van hem is zo weer voorbij. En dan komt hij met hangende pootjes terug, want in z'n hart houdt hij alleen van jou.

Wendy kijkt voor zich en denkt na.

13 INT. HUIS MAX & SOPHIE / KAMER ANTON / DAG 2

CROSS: 14 INT. HUIS MAX & SOPHIE / VOORDEUR & GANG & WOONKAMER / DAG 2

KAMER ANTON: De deur gaat langzaam op een kier en Sophie komt binnen. Ze heeft zich intussen aangekleed en ziet er al een stuk energieker uit.

Ze loopt door de kamer en laat haar hand over verschillende voorwerpen glijden: het voetstuk van een lamp, een radio - ze tilt hem even op -, een marmeren asbak. Bij een geluidsbox blijft ze staan. Ze tilt de zware speaker met beide handen op en loopt naar een grote wandspiegel.

SOPHIE (ZINGT ZACHT HET KINDERLIEDJE)
*Stille grachten, kille grachten
Wat ligt er in het diep te wachten?*

Even kijkt ze naar haar spiegelbeeld en glimlacht naar zichzelf.

Dan smijt ze de box dwars door de spiegel heen. Het glas vliegt alle kanten op.

Er blijkt een ruimte achter te zitten. Heel voorzichtig steekt Sophie haar arm door het gat en zoekt iets op de tast.

Uit de bergruimte haalt ze een aantal plastic tassen tevoorschijn, die gevuld zijn met dollars. Ze keert de tassen om op Antons bed, waar al gauw een enorme berg biljetten ontstaat.

GANG: Max verschijnt door de voordeur. Hij zet z'n koffer bij de kapstok en loopt verder naar de keuken.

MAX

Sophie?

KAMER ANTON: Als Sophie Max' stem hoort, komt ze meteen in actie. Ze trekt twee reiskoffers onder Antons bed vandaan en klikt ze open.

KEUKEN: Max vindt het vreemd dat hij geen antwoord krijgt en begint zich zorgen te maken.

MAX (CONT.)
Sophie? Waar ben je?!

Hij loopt naar de woonkamer.

KAMER ANTON: Sophie heeft één koffer volgegooid en klikt hem dicht. Haar bewegingen worden gehaaster, als ze Max hoort naderen.

MAX (CONT, ROEPT OS)
Sophie!

WOONKAMER: Max heeft de deuren naar het buitenterras opengetrokken en kijkt om zich heen. Dan loopt hij haastig richting trap.

KAMER ANTON: Sophie veegt met één beweging het resterende geld van het bed in de tweede koffer en probeert met nerveuze vingers de klep dicht te doen.

GANG: Max rent door de gang en komt tot stilstand voor Antons kamer.

Daar zit Sophie op het bed met de twee gesloten reiskoffers naast zich. De gebroken spiegel is verborgen achter de kamerdeur.

Sophie's gezicht straalt weer intense droefheid uit.

MAX
O, zit je hier.

SOPHIE
Ja. Ik kan hem niet loslaten.

Max wil iets zeggen, maar er komt geen geluid. Hij laat z'n hoofd hangen.

SOPHIE (CONT.)
En tegelijk snap ik dat ik hem moet laten gaan. Anders ga ik zelf stuk.

Max knikt. Sophie houdt met moeite haar tranen in.

SOPHIE (CONT.)
Maar het is zo moeilijk. (*Ze kijkt om zich heen*) Als alles mij aan hem doet denken.

Een stilte.

SOPHIE (CONT.)
Daarom ga ik er even tussenuit. Naar Luxemburg. Alleen.

Max knikt.

MAX

Ja, dat zal je goed doen.

15 EXT. HUIS MAX & SOPHIE / VOORDEUR & OPRIJLAAN / DAG 2

De voordeur gaat open en Max komt tevoorschijn met twee reiskoffers. Hij opent de achterklep van Sophie's auto en legt de koffers erin.

Sophie komt naar buiten met een kleine reistas om haar schouder. Max omhelst haar en drukt haar tegen zich aan.

MAX

Rust maar goed uit.

SOPHIE

Ja.

Ze stapt in haar auto en rijdt achteruit. Max blijft nog even in de deuropening staan tot Sophie is weggereden.

Als hij naar binnengaat, start er aan de overkant van de straat een andere auto met daarin... jawel: Gideon en z'n handlangers. Ze rijden achter Sophie aan.

16 EXT. KASTEEL DRIESSEN / OPRIJLAAN / DAG 2

Met een hand vol reisfolders stapt Charlotte uit haar wagen. Uit een open raam van het kasteel klinkt pianomuziek.

Als Charlotte het portier wil afsluiten, vliegt er een blaadje weg. Ze rent het achterna, zet haar voet erbovenop en raapt het op. Dan loopt ze naar de ingang toe.

17 INT. KASTEEL DRIESSEN / WERKKAMER / DAG 2

Driessen zit in zijn rolstoel achter de piano en gaat helemaal op in z'n spel.

Dan voelt hij dat hij niet alleen is en houdt op met spelen. Charlotte staat in de deuropening.

CHARLOTTE

Prachtig.

Ze geeft hem een kuise kus.

DRIESSEN (CONT, QUASI-VERONTWAARDIGD)

Is dat alles wat ik krijg? Waar is de hartstocht gebleven van vóór ons trouwen?!

CHARLOTTE (LACHEND)

Die spaar ik allemaal op voor onze

huwelijksreis.

Ze wappert met de reisfolders in haar hand.

DRIESSEN (ENTHOUSIAST)

Ja, waar gaan we naartoe?!

Charlotte pakt een willekeurige folder en legt die bovenop de piano.

CHARLOTTE

Een vijfdaagse Rijnreis naar Koblenz?!

Zonder een spier te vertrekken:

DRIESSEN

Hm, interessant. Wat heb je nog meer?

Charlotte duikt energiek in haar folders en legt ze een voor een voor hem neer. Hij luistert geamuseerd toe.

CHARLOTTE

Een weekendje Brussel. Wandelen in het Schwarzwald. Of misschien een huisje in Zuid-Frankrijk...

Ze kijkt hem verwachtingsvol aan.

DRIESSEN

Klinkt goed. Wat vind je er zelf van?

CHARLOTTE (OPGETOGEN)

Dat huisje lijkt me wel iets. Het ligt in de Dordogne. Kunnen we meteen wijn inslaan.

Driessen knikt zogenaamd meelevend, en dan:

DRIESSEN

En wat vind je er echt van?

Charlotte kijkt beduusd op uit haar folders.

CHARLOTTE

Hoe bedoel je?

DRIESSEN

Is het altijd je droom geweest om daar naartoe te gaan?

CHARLOTTE (GEGENEERD GLIMLACHEND)

Nou, nee.

DRIESSEN

Waarheen dan wel?

Charlotte denkt even na.

CHARLOTTE (DROMEND)

Naar Mexico, bijvoorbeeld. Op safari in Kenya. Of een expeditie door het Amazonegebied...

DRIESSEN (ZACHT)

Dan doen we DAT toch.

CHARLOTTE (VERBLUFT)

Hoe kan dat nou?! Je rolstoel...

DRIESSEN

Ik laat me gewoon rondragen. Waar heb ik anders m'n leven zo hard voor gewerkt?

Charlotte laat dit even tot zich doordringen. Hij trekt haar naar zich toe.

DRIESSEN (CONT.)

Jij mag niets tekortkomen, alleen omdat ik in een rolstoel zit. Ik wil dat jij gelukkig bent en daarvoor ga ik al jouw dromen waarmaken: trektochten door het regenwoud, leeuwen jagen in Afrika...

Charlotte laat zich meeslepen door zijn enthousiasme:

CHARLOTTE

De zon zien ondergaan achter de Taj Mahal.

Ze geeft hem nu een intense kus en glijdt met haar hand onder zijn overhemd.

CHARLOTTE (CONT., ZWOEL)

Cocktails drinken op het strand...

Ze gaat bij hem op de rand van zijn rolstoel zitten en doet speels haar eigen knoopjes los.

CHARLOTTE (CONT.)

En dan in de koelte onder een palm...

Ze drukt haar lichaam tegen hem aan en likt zacht zijn oor.

CHARLOTTE (CONT., FLUISTERT HEES)

In het rulle zand...

Opeens hoort ze pianoklanken. Ze neemt afstand en ziet hoe Driessen weer geconcentreerd op de piano speelt, alsof haar liefkozingen geen enkele uitwerking op hem hadden.

Teleurgesteld staat ze op en brengt licht gegeneerd haar kleding weer in orde. Ze verlaat de kamer.

Driessen kijkt door het raam naar buiten:

18 EXT. LANDGOED DRIESSEN / TUIN / DAG 2

In de tuin staat huisknecht Mick hout te hakken.

19 INT. SNELWEG / AUTO SOPHIE / DAG 2

HEDEN: Sophie zit achter het stuur en neuriet het kinderliedje. Ze denkt aan vroeger:

VROEGER: Max zit achter het stuur met Sophie naast hem. OP de achterbank zitten een piepjonge Fleur en Anton. Allevier zingen ze opgetogen het kinderliedje:

ALLEMAAL (ZINGEN)
*Ouwe gangen, grauwe gangen.
Wie gaat er mee het monster vangen?
Zijn huid is zwart geblakerd
Met haren wit als laken.
Waar is toch die ene man,
die het monster doden kan?*

HEDEN: Sophie's humeur kan niet meer stuk.

20 EXT. SNELWEG / DAG 2

De auto van Sophie passeert een enorm verkeersbord met daarop: 'Luxembourg'.

Achter haar volgt nog steeds de wagen van Gideon en zijn zwarte broeders. Keiharde muziek begint te dreunen.

21 INT. SNELWEG / AUTO GIDEON / DAG 2

De autoradio staat voluit.

Ook Onno heeft het verkeersbord gezien:

ONNO
Luxemburg! Zie je wel: dat geld zit
in die koffers. We moeten die teef NU
mollen!

De handlanger achter het stuur kijkt even in het achteruitkijk-spiegeltje naar Gideon achterin. Maar die blijft stoïcijns voor zich uit kijken.

Een vreemd voorgevoel is bij Gideon aan het opborrelen.

22 INT. WERF NOORDERMEER / KANTOOR / DAG 2

Max zit aan zijn bureau en kijkt naar televisiebeelden van de reddingsoperatie.

COMMENTATOR (O.S.)

De zoekactie is nu al negen dagen aan de gang en de kans wordt steeds kleiner dat er ooit nog een lichaam wordt gevonden...

Emma komt binnen met een bril op haar neus en een offerte in haar handen. Met de afstandsbediening zet max het geluid zachter.

EMMA

Die gasturbines van Kemenade kosten zestigduizend!

MAX

Ja, en?

EMMA

Mijn tekenbevoegdheid gaat maar tot veertig.

MAX (NUCHTER)

Dan moet je dus naar Driessen voor een handtekening.

EMMA (BELEDIGD)

Waar zie je me voor aan?! Ik ben geen loopjongen. Hij is jonger dan ik!

MAX

Het gaat om een krabbel, mam. Je hoeft niet met hem naar bed.

EMMA

Ga jij even bij hem langs.

MAX

Waarom zou ik? Jij bent directeur Financiën.

EMMA

En wat houdt DAT nog in na de grote uitverkoop, die jij hebt gehouden?! We lopen hier voor spek en bonen bij. Veertigduizend! Je kunt er niet eens een fatsoenlijke auto van kopen.

MAX

Je bent zelf accoord gegaan met die functie.

EMMA

Anders had ik op straat gestaan!

MAX

En nu heb je een dak boven je hoofd. Dus waar maak je je druk om?!

EMMA

Hoe KUN je zo onnozel zijn?! Besef je wel wat je hebt aangericht?! Niet alleen heb je het levenswerk van je vader in één klap om zeep geholpen, je hebt ons ook uitgeleverd aan die bloeddorstige zus van je. Ze hoeft maar te kikken tegen Driessen en wij staan op straat! En jij zegt dat ik me niet druk moet maken!

Dit is de druppel voor Max.

MAX

(Met ingehouden, tomeloze woede)

Weet je waar IK me druk om maak?! Dat ik 's nachts geen oog dichtdoe, omdat ik op Anton lig te wachten. Dat ik langzaam gek word, omdat ik denk dat ik z'n voetstappen hoor. En iedere keer als de deur opengaat, ZIE ik hoe hij binnenkomt.

Hij komt overeind en is buiten zichzelf.

MAX (CONT.)

Terwijl ik weet dat het voorbij is. En toch bid ik, ja ik bid, dat dit een nachtmerrie is. Dat hij weer terugkomt. En DAT blijf ik hopen tot z'n lichaam gevonden is.

Hij zet de TV keihard aan en schreeuwt eroverheen:

MAX (CONT.)

Dus blijven ze zoeken. Al kost het me een vermogen. Totdat hij gevonden is. DAAR maak ik me druk om!! *(Zacht)* En jij hebt het over een handtekening?!

Hij valt terug op zijn stoel en zakt ineen.

COMMENTATOR (O.S.)

... Van de 26-jarige Nederlander is
nog steeds geen spoor aangetroffen.
*Met Orion-vliegtuigen van de
Nederlandse marine wordt inmiddels
steeds verder in zuidelijke richting
gezocht. Ook de Belgische en Franse
kustwacht verlegden hun
patrouillevluchten...*

Emma is overdonderd door de uitbarsting. Ze loopt naar de televisie en zet hem zachter.

Ze komt terug naar Max, die zijn gezicht in zijn handen heeft verborgen. Ze wil iets troostends zeggen, maar kan niets bedenken.

EMMA

Ik ehh... Ik ga die handtekening wel halen.

Ze draait zich om en verlaat het kantoor.

23 INT. KASTEEL DRIESSEN / TUIN / DAG 2

In de tuin staat Mick nog steeds hout te hakken. Het zweet op zijn gezicht glimt in het licht van de stralende middagzon. Vanuit het kasteel klinkt vaag pianomuziek.

Charlotte komt aanlopen in een luchtig jurkje, met zonnebril en strooien hoed. In haar handen heeft ze een tube zonnecrème, een cocktail en het stapeltje reisfolders.

Ze gaat zitten op een ligstoel, legt de folders opzij en knoopt haar jurkje open. Ze smeert zichzelf heel nauwkeurig in met crème. Als ze klaar is, gaat ze languit in de stoel liggen en concentreert zich op de folders.

Dat wil zeggen: ze houdt de folders voor zich, maar kijkt eroverheen naar Mick, die inmiddels z'n shirt heeft uitgetrokken en een zeer goedgebouwd figuur blijkt te hebben. Als hij de bijl hoog boven zich in de lucht houdt, glimmen zijn spierbundels vervaarlijk. Af en toe lurkt Charlotte aan haar cocktail.

Dan laat Mick zijn bijl zakken. Hij heeft dorst gekregen en raapt een tuinslang van de grond. Als hij het kraantje opendraait en drinkt van de waterstraal, ziet hij hoe Charlotte naar hem ligt te kijken.

MICK

Water?

Charlotte houdt haar cocktailglas omhoog.

CHARLOTTE (LOOM)

Ja, lekker.

Meteen richt hij de straal bovenop Charlotte. Zij raakt doorweekt en gilt het uit:

CHARLOTTE (CONT.)

SCHOFT!!

ze springt overeind en loopt naar Mick, die staat te lachen. Hij bedreigt haar met de tuinslang.

CHARLOTTE (CONT, DREIGEND)

Je waagt het niet, houthakkertje.

MICK

Ik dacht dat je afkoeling wilde?!

CHARLOTTE

Ik zal JOU 'ns afkoelen.

Ze loopt naar hem toe en krijgt meteen de volle laag. Ze gilt weer, maar moet nu ook lachen.

MICK

Genoeg gehad?

Er is een glinstering gekomen in de ogen van Charlotte. Ze aarzelt en weet niet of ze op Micks avances moet ingaan. Vanuit het kasteel klinkt nog steeds de pianomuziek.

24 EXT. LUXEMBURGSE BANK / STRAAT / DAG 2

Vanuit POV Gideon zien we Sophie aan de overkant van de straat met de twee koffers naar een Luxemburgse bank lopen.

ONNO (GEPIKEERD)

Dat zagen we toch allang aankomen?!
Nu kunnen we dat geld wel schudden.

GIDEON

Weest ook gij bereid, want op een uur
dat gij het niet verwacht, komt de
Zoon des mensen.

Sophie gaat de bank niet binnen, maar loopt gewoon verder! Gideon en de zijnen blijven haar volgen.

25 INT. WERF NOORDERMEER / LOCKERTJES / DAG 2

Een aantal werknemers heeft zich omgekleed en verlaat met tassen de lockertjesruimte. Bas komt naar binnen en sluit de deur achter zich.

Juup is als laatste achtergebleven. Hij trekt zijn overall uit.

BAS
Gefeliciteerd, je hebt een zoon!

Juup laat dit even bezinken.

JUUP
Ja, en?

Uit pure frustratie stormt BAS op hem af en grijpt hem bij z'n revers.

BAS
Je hebt een kind, verdomme. Daar moet je toch iets voor voelen?!

JUUP (RUSTIG)
Zoals jij voor mij, bedoel je?

Bas laat hem weer los. Juup gaat op een bankje zitten en trekt zijn gewone kleding aan.

BAS
Hoe kun je een moeder met twee kinderen laten vallen?! Dat is een schoftenstreek! Zo heb ik je toch niet opgevoed?!

JUUP
Op de werf ben je m'n baas en niet m'n vader. Hier kun je kritiek geven op m'n werk, maar niet op m'n privéleven.

BAS
Ik blijf ALTIJD je vader. Net zoals jij dat altijd blijft voor je kinderen. Als je eenmaal een keuze maakt, draag dan ook de consequenties.

JUUP
Dit is nooit MIJN keuze geweest, maar die van JOU. M'n hele leven lang heb ik gedaan wat jij van mij verwachtte. Werktuigbouwkunde gevolgd, omdat pa dat zo'n goede opleiding vond. Een lattersdiploma gehaald, zodat pa trots op mij zou zijn.

BAS

Als ik jou je gang had laten gaan,
dan had je nu helemaal niets gehad.

JUUP

Je hebt me altijd gekleineerd. Maar
IK ben toevallig wel tot woordvoerder
van het personeel gekozen en niet
jij! Had je nooit gedacht, hè?!

Hij heeft zich aangekleed, gooit zijn tas over zijn
schouder en loopt naar de deur.

BAS

Je hebt het hoog in je bol, jongen.
Krijg je problemen mee.

JUUP

Dat zijn dan MIJN problemen, want
vanaf nu beslis ik over m'n eigen
leven en niemand anders.

Hij verlaat de ruimte, nagekeken door Bas.

26 EXT. LUXEMBURGS PLEIN / DAG 2

Sophie nadert met de twee reiskoffers een groot plein in
het hartje van de stad. Een mierenhoop van mensen. Ze kijkt
zoekend om zich heen en negeert daarbij aanvankelijk een
persoon midden op het plein, die helemaal in het wit is
gekleed. Pas dan herkent ze iets in zijn houding.

SOPHIE (ZACHT)

Anton?

Ze begint te rennen naar de persoon in het wit toe.

SOPHIE (CONT., HARDER)

Anton! Ben jij dat?!

De man in het wit draait zich naar haar toe en ja hoor: het
is Anton!

SOPHIE (CONT., EUFORISCH)

O, lieve God!

Ze stormt dichterbij met de reiskoffers in haar
uitgestrekte armen. Aanzwellende muziek. Niets lijkt een
emotionele moeder en zoon-hereniging in de weg te staan. Ze
versnelt om in zijn armen te kunnen springen...

En dan ziet ze de linkerkant van Antons hoofd: De korsten
van een afschuwelijke brandwond bedekken de helft van zijn
gezicht.

Sophie komt voor Anton tot stilstand. De muziek is weg. Ze zet de koffers zachtjes op de grond.

SOPHIE (CONT.)
Jongen, toch.

Ze omhelst hem voorzichtig.

27 EXT. LUXEMBURGS PLEIN / TEGENOVERLIGGENDE STRAAT / DAG 2

Niet minder verbijsterd zijn Gideon en zijn handlangers aan de overkant van de straat.

GIDEON
Om een verloren zoon te vinden, moet
je z'n moeder zoeken.

Hoewel hij het de hele tijd had voorvoeld, is Gideon werkelijk geschokt door de herrijzenis van Anton.

ONNO (PERPLEX)
Dat kan niet! Ik heb zelf het schip
in de lucht zien vliegen!

GIDEON
Hij is uit z'n graf omhooggekropen.

ONNO
Dan jagen wij hem toch weer terug.

Gideon geeft een korte knik naar een van zijn handlangers en steekt zelf een sigaret op.

De handlanger haalt een pistool met geluidsdemper tevoorschijn en draait er een vizier op. Hij gaat achter zijn maat staan en gebruikt diens schouder als statief. Hij richt het pistool op Anton aan de overkant.

Door het vizier zien we Anton met zijn moeder praten. Af en toe worden ze even afgedekt door voorbijgangers: een vrouw met een kinderwagen, een straatveger, een vader met een kind op zijn schouders.

ONNO (CONT.)
Heb je hem?

HANDLANGER
Makkie.

GIDEON
Verlos hem uit dat lichaam der zonde.

De handlanger ziet door het vizier dat Anton helemaal vrij staat en wil de trekker overhalen, maar op hetzelfde moment schuift er een grote bus door het beeld.

Hij laat zijn pistool zakken en ziet dat het verkeer in beweging is gekomen. Een onophoudelijke stroom auto's en bussen begeeft zich tussen Anton en z'n moeder aan de ene en zijn belagers aan de andere kant.

ONNO

Shit!

Met gevaar voor eigen leven springt hij de straat op en wordt gevolgd door de twee handlangers en Gideon, die z'n sigaret heeft weggegooid. Ze banen zich een weg langs, tussen en over auto's heen. veel getoeter en geschreeuw.

Aan de overkant vliegen ze meteen het plein op. Maar Anton en zijn moeder zijn al nergens meer te bekennen.

28 INT. LUXEMBURGS RESTAURANT / DAG 2

CU op het gehavende gezicht van Anton.

ANTON

Ze zeggen dat je gezicht de spiegel is van je ziel. (*Hij wijst op het litteken*) Dan is dit mijn duistere kant.

Hij neemt een hap van zijn pruimentartaar. Nu zien we dat Anton en Sophie in een typisch Luxemburgs restaurant aan de koffie zitten. Om zijn nek heeft Anton een ketting met een slangekop. Sophie pakt liefdevol de handen van haar zoon.

SOPHIE

Ach, je leeft nog en dat is het belangrijkste.

Dan ziet ze de littekens die de spijkers in Antons handen hebben achtergelaten.

SOPHIE (CONT.)

Wat is er met je handen gebeurd?

ANTON (GRIJNST)

Pa zei toch altijd dat ik een gat in m'n hand had.

Hij wrijft over z'n handpalmen en kijkt ernaar.

SOPHIE

Waarom mocht hij eigenlijk niets weten?

ANTON

Nadat hij mij aan de politie had verlinkt?! Come on! Ik hoef 'm niet

meer te zien.

Hij kijkt zijn moeder recht in de ogen.

ANTON (CONT.)

Nee, ik wilde afscheid nemen van het enige, wat mij nog aan Nederland bond.

SOPHIE (VERSCHRIKT)

Kom je niet meer terug?!

ANTON

Hoe kan dat nou?! Ik heb de hele fucking mob op m'n nek! Eén voet in Rotterdam en ik hang meteen aan een touwtje onder de Erasmusbrug.

SOPHIE

Wat ga je dan doen?

ANTON

Weet ik veel. Big Apple, LA, Miami. Met 25 miljoen in m'n kofferbak red ik me overal.

Sophie kijkt verbijsterd voor zich uit, alsof het nu pas tot haar doordringt.

ANTON (CONT, ZOGENAAMD TERLOOPS)

Hoe is het met Sam?

SOPHIE

Zoals met iedereen, denk ik. Kapot.

Anton houdt even stil en denkt na.

SOPHIE (CONT, ZACHT)

Dit is dus een afscheid?

Anton knikt gelaten.

ANTON

Bedankt, mam. Voor alles wat je hebt gedaan.

Sophie begint langzaam haar hoofd te schudden, alsof ze het niet wil aanvaarden dat Anton vertrekt.

ANTON (CONT.)

Voor alle keren dat je mijn ontbijt maakte en mijn kleren streek.

Sophie grijpt panisch zijn arm.

SOPHIE

Nee, ik wil niet dat je weggaat.

ANTON (CONT.)

En sorry dat ik vaak zo klotig tegen je deed.

SOPHIE

Er moet toch een andere oplossing zijn?!

Ze begint te huilen.

ANTON

En bedankt voor m'n hele jeugd. I had a brilliant time.

SOPHIE

Het is niet eerlijk. Net nu ik je weer heb teruggevonden.

ANTON

Je weet nu tenminste dat ik nog leef. En sometime, somewhere we'll meet again.

SOPHIE (ZACHT)

En tot die tijd? Wat moet ik dan?

ANTON

Denk maar aan mij en Fleurtje, toen alles nog goed was. Dat we hier aan deze tafel pruintaart aten en wachtten op pa, die z'n zwarte geld wegbracht. En hoe we over de muren van het fort renden en jij riep dat we moesten oppassen...

Door haar tranen heen ziet Sophie het voor zich.

SOPHIE

Herinneringen. Dat is nu nog het enige dat ik heb.

Anton staat op. Sophie grijpt zijn hand en wil hem niet laten gaan. Anton maakt zich los uit Sophie's greep.

29 EXT. LANDGOED DRIESSEN / KREEKJE / DAG 2

CROSS: 30 INT. & EXT. LANDGOED DRIESSEN / AUTO EMMA & KREEKJE / DAG 2

KREEKJE: Zacht ruisend riet, de wind die door de bomen

strijkt, het kabbelende water: hier is het leven in volle bloei.

Charlotte doet haar jurkje uit en laat haar slipje en bikini van haar lichaam vallen. Ze glijdt als een naakte nimf het water in.

Achter haar volgt Mick en ook hij loopt erbij, zoals Moeder natuur hem geschapen heeft. Hij springt naast haar in het water en spettert haar nat.

AUTO: Emma zit achter het stuur met op de stoel naast haar de offerte, die Driessen moet ondertekenen. Op de radio speelt pianomuziek.

Ze passeert het toegangshek naar het landgoed van Driessen. In de verte ligt het kasteel.

KREEKJE: Het spel tussen Charlotte en Mick krijgt een steeds sensueler karakter. Ze draaien om elkaar heen als in een paringsdans. Ze kussen.

AUTO: Opeens ziet Emma iets, dat haar aandacht trekt. Ze rijdt een eindje verder en parkeert dan haar auto in de berm. Ze stapt uit en laat het portier openstaan.

Zonder geluid te maken, loopt ze naar een aantal bomen, waar ze net voorbij is gereden.

KREEKJE: Charlotte drukt zichzelf tegen Mick aan en slaat haar been om hem heen. Hij kust haar in haar nek. Zij kreunt van genot.

BOMEN: Heel voorzichtig sluipt Emma tussen de bomen door. Er klinkt blij gelach en het gespetter van water. Achter het bosje ziet Emma een kreekje schitteren met daarin:

KREEKJE: Mick heeft zijn handen op de billen van Charlotte gelegd en trekt haar tegen zich aan. Zij knijpt met haar vingers in zijn schouders en bijt in zijn oor.

Maar dan ziet Charlotte haar moeder verscholen tussen de bomen staan.

Emma knikt grimmig, alsof ze al haar vermoedens bevestigd ziet:

EMMA

Je bent gelukkig getrouwd, zie ik.

Charlotte duwt verschrikt Mick van zich af.

CHARLOTTE

Mam, het is niet wat je denkt.

Ze zakt door haar knieën in het ondiepe kreekje om haar naaktheid onder water te verbergen.

EMMA

Het gaat er niet om wat IK denk, maar wat Wim Driessen hiervan denkt.

CHARLOTTE

Dat is iets tussen hem en mij!

EMMA

Mis! Jouw hele huwelijk is een vooropgezet plan om de werf naar je toe te trekken. Het gaat dus ook MIJ aan. Ik STA erop dat je het hem vertelt.

CHARLOTTE (SCHREEUWT)

Dat is niet waar! Ik HOU van die man.

EMMA

Dat zie ik!

CHARLOTTE

Wim weet best dat hij niet aan al mijn behoeften kan voldoen. En hij vindt het helemaal geen punt...

EMMA

Mooi. Dan kun je het hem toch gerust vertellen.

CHARLOTTE

Waar is dat nou goed voor?!

EMMA

Dan vertel ik het hem zelf!

Ze draait zich om en begint tussen de bomen door terug te lopen naar haar auto.

CHARLOTTE (PANISCH)

Niet doen.

Emma draait zich om.

EMMA (VENIJNIG)

Hij heeft het recht om te weten uit wat voor motieven jij met hem bent getrouwd!

Charlotte waadt als een bezetene uit het water, grist haar kleren van de grond en vliegt achter Emma aan. Terwijl ze rent, probeert ze tegelijkertijd haar slipje, bh en jurkje aan te trekken.

31 INT. & EXT. LANDGOED DRIESSEN / AUTO EMMA / DAG 2**CROSS: 32 INT. KASTEEL DRIESSEN / WERKKAMER / DAG 2****BEGIN SEQUENTIE:**

WERKKAMER: Driessen doet vingeroefeningen op de piano.

LANDGOED: Druipend van het water komt Charlotte in haar dunne jurkje tussen de bomen door gesneld. Ze roept smekend naar Emma die in de verte het portier van haar auto al opent:

CHARLOTTE
Mama, alsjeblieft. Doe me dat niet aan. Ik wil hem niet kwijt.

EMMA (GENADELOOS)
Waar maak je je druk om?! Hij vond vreemdgaan toch helemaal geen punt?!

WERKKAMER: De toonladders gaan steeds sneller.

LANDGOED: Net voordat Charlotte het portier kan beetgrijpen, scheurt de wagen al weg in de richting van het kasteel, waarbij kiezelstenen hoog opspatten.

Charlotte neemt een kortere weg en sprint uit alle macht door allerlei bloemperken en over struiken heen.

WERKKAMER: De vingers van Driessen gieren over de toetsen.

LANDGOED: als Emma met een noodstop voor de ingang tot stilstand komt en het portier opengooit, komt Charlotte al buiten adem door een heg heengevallen. Door een raam van het kasteel klinken nu luid de vliegensvlugge piano-toonladders.

CHARLOTTE (WANHOPIG)
Mama, wat wil je hebben? Je kunt alles van me krijgen. Geld, aandelen.

EMMA (VERBETEN)
Te laat, lieveling. Dat had je je eerder moeten bedenken.

Ze stormt het kasteel binnen op de voet gevolgd door Charlotte.

EINDE SEQUENTIE.**33 INT. KASTEEL DRIESSEN / GANG & WERKKAMER / DAG 2**

Emma komt als eerste de gang ingerend, maar wordt ingehaald door Charlotte die zich helemaal buiten adem posteert voor de deur naar Diessens werkkamer. De pianomuziek is nu heel dichtbij. Met haar gezicht komt Emma vlakbij Charlotte:

EMMA (DREIGEND)

Je hebt me onderschat. In mijn leven heb ik wel grotere tegenstanders dan jou weggevaagd.

Ze wil Charlotte met haar hand aan de kant schuiven, maar die verzet zich. Er volgt een korte worsteling. En dan stopt ineens de pianomuziek.

Een stilte.

DRIESSEN

Wie is daar?

Emma maakt van Charlotte's schrik gebruik om langs haar de werkkamer in te glippen.

EMMA (GLIMLACHEND)

Ik ben het.

Ze loopt naar Driessen toe, die aan zijn bureau zit. In de deuropening staat een halfnaakte Charlotte, die met afschuw de bewegingen van haar moeder volgt. Rond haar voeten vormt zich een plasje water.

DRIESSEN

Ha, schoonmoeder. Wat kan ik voor je doen?

EMMA

Ik kom voor het volgende:

Charlotte houdt haar adem in.

EMMA (CONT.)

Er moet een extra gasturbine besteld worden voor de *Fatima*. En mijn tekenbevoegdheid houdt op bij veertigduizend. Zou jij even een krabbel kunnen zetten?

Ze haalt de offerte tevoorschijn.

DRIESSEN

Natuurlijk.

Hij zet een handtekening.

EMMA (TERLOOPS)

Het is zalig weer buiten. Ideaal om te zwemmen.

DRIESSEN

Mij niet gezien. Ik kan niet zo goed tegen de temperatuurwisselingen.

EMMA

Jammer, ik zag zo'n leuk kreekje op
weg hiernaartoe.

Charlotte kan wel door de grond zakken van ellende.

DRIESSEN

Heb ik speciaal laten aanleggen. Daar
wordt vaak in gezwommen.

EMMA

(alsof ze zich nu iets herinnert)

Nu je het zegt. Daarnet zag ik ook
twee mensen zwemmen. Of liever
gezegd, ze gingen zo in elkaar op,
dat ze daar niet toe kwamen.
(Glimlacht) Een aandoenlijk
schouwspel...

CHARLOTTE

(Barst uit tegen Emma)

Hou op! *(Tegen Driessen)* Dat was
ik...

DRIESSEN

En wie nog meer?

CHARLOTTE

Ik weet z'n naam niet. *(Emma snuift)*
Maar hij werkt hier in de tuin.

Met venijnige bewegingen rijdt Driessen naar het raam en
kijkt naar buiten. Hij tikt tegen het glas. Charlotte werpt
een verwijtende blik vol woede naar Emma, die doet alsof
haar neus bloedt.

CHARLOTTE (CONT.)

Het spijt me verschrikkelijk, Wim.

Ze kijkt naar Driessen, maar hij vermijdt haar blik. Een
eindeloze stilte. Charlotte weet zich geen raad met haar
houding.

Dan naderen er voetstappen door de gang. Er wordt geklopt
en de deur gaat open: Ook Mick heeft geen tijd gehad om
zich goed af te drogen.

MICK

U heeft mij geroepen, meneer?

DRIESSEN

Ja. Was jij daarnet met mijn vrouw
bij de kreek?

MICK

Ik ehh...

Hij kijkt even snel naar Charlotte, die zich enorm opgelaten voelt.

DRIESSEN

Gewoon antwoord geven! Ja of nee?

MICK

Ja.

Emma triomfeert.

DRIESSEN

En hoe was het?

Emma weet niet wat ze hoort. Charlotte kijkt op.

MICK (GLIMLACHT)

Zeer aangenaam.

DRIESSEN

Vond jij dat ook, liefje?

CHARLOTTE (SCHAAPACHTIG)

Ja.

DRIESSEN

Mooi.

Hij knikt vriendelijk naar Mick.

MICK

Dank u wel.

Hij vertrekt. Als hij langs Charlotte loopt, geeft hij haar een knipoog. Driessen kijkt Emma aan en glimlacht.

DRIESSEN

Dat zijn zo de vrijheden van ons huwelijk. Ondanks mijn beperkingen wil ik Charlotte niets tekort doen.

Emma voelt zich verschrikkelijk opgelaten, maar ze laat niets merken.

EMMA

Met jullie privéleven wil ik me natuurlijk helemaal niet bemoeien.

ze zwaait even met de offerte.

EMMA (CONT.)

Bedankt. Ik ga m'n nederige rol op de

werf weer vervullen.

Met een vriendelijk knik naar Driessen en zonder Charlotte nog aan te kijken, verlaat Emma de werkkamer. Driessen rolt naar Charlotte toe.

CHARLOTTE (ZACHT)
Wim, ik schaam me zo verschrikkelijk.

DRIESSEN
Waarom? Dat is nergens voor nodig?
Hier hebben we het toch over gehad?!

CHARLOTTE
Praten is wat anders dan doen.

DRIESSEN
Als jij maar gelukkig bent.

Charlotte omhelst hem en drukt hem stevig tegen zich aan.

34 EXT. KASTEEL DRIESSEN / OPRIJLAAN / DAG 2

Emma doet het portier van haar auto open en gaat achter het stuur zitten. Ze steekt het sleuteltje in het contact. Even staart ze voor zich uit, denkend aan haar afgang van daarnet.

EMMA
Kut.

Dan start ze de motor en rijdt weg.

35 INT. HUIS DE GRAAF / KEUKEN & WOONKAMER / AVOND 2

Een vol bord met zalig eten. Onaangeroerd. De klep van een vuilnisbak gaat open en met één beweging van een mes verdwijnt het eten in het gat.

Het is Sam die met een bleek, vermagerd gelaat haar eten weggooit, zonder ook maar een hap te hebben gegeten. Ze zet het bord in de gootsteen, waar al een hele stapel vuile afwas staat.

TESSA (O.S.)
Wil je nog wat koffie? Ik schenk het wel in.

CONNY (O.S.)
Hier zijn lakens, een kussen en een dekbed. Heb je daar genoeg aan?

Sam loopt de woonkamer in. Daar wordt Juup in de watten gelegd door Conny, die een stapeltje beddegoed op haar

schoot heeft en een schoon hoeslaken om een kussen doet. Tessa schenkt koffie in Juups mok. De collie ligt op de grond naast de voeten van Juup.

Vanuit zijn stoel zit Marco misprijzend toe te kijken:

MARCO

Gewoonlijk slaapt hij onder paarden-
dekens, dus hem zal je niet horen
klagen.

Juup voelt zich meteen aangevallen. Tessa kijkt Marco giftig aan.

CONNYY (TEGEN SAM)

Was het lekker?

SAM

(Zonder om te kijken)

Zalig.

En ze verdwijnt door de hal naar boven, bezorgd nagekeken door Conny.

TESSA

Als je het koud krijgt vannacht, dan
krijg je van mij wel een extra deken.

Juup voelt de verwijtende blik van Marco.

JUUP

Ik wil jullie niet tot last zijn.

CONNYY

Doe niet zo gek! Het is geen enkele
moeite.

Marco doet geen enkele moeite zijn vijandigheid te verbergen.

MARCO

Hoe komt hij eigenlijk op straat
terecht?! Waarom vragen jullie DAT
niet, voordat jullie hem in huis
nemen? Wie weet wat hij heeft
geflikt.

TESSA (FURIEUS)

Wat doet dat er nou toe?!

CONNYY

Dit is nog altijd MIJN huis en ik
bepaal wie hier binnenkomt.

MARCO

Mam, je weet wat voor opstandig
etterventje het is.

CONNY

Al heeft hij slaande ruzie gehad met
zijn vriendin. Ik wil niet dat iemand
kou lijdt op onze werf.

Juup heeft moeite zich in te houden. Tessa probeert de
sfeer te redden:

TESSA (TEGEN JUUP)

Gaan we nog stappen vanavond? Daar
ben je wel aan toe.

CONNY

Kunnen jullie Sam meenemen?

Tessa kijkt Juup diep in de ogen. Met een glimlach ziet
Conny hoe gelukkig Tessa is met haar nieuwe liefde.

TESSA

Tuurlijk.

Haar gezicht beweegt dichterbij dat van Juup.

36 INT. DANCING 145 / AVOND 2

Tessa en Juup kussen.

Ze staan midden op de dansvloer heel sensueel te dansen en
hebben alleen maar aandacht voor elkaar.

TESSA

We gaan de afgelopen tien dagen
inhalen.

Sam staat een eind verderop doodstil temidden van de
pompande dansmuziek en de swingende menigte. Ze lijkt met
haar gedachten ergens anders en maakt een onmetelijk
eenzame indruk.

POV Sam: De muziek lijkt van ver te komen en maakt een
vervreemdende indruk. De grauwe menigte maakt vertraagde
dansbewegingen.

En plots ziet ze het gezicht van Gideon Splint in de verte.
Hij lacht naar haar. Meteen is hij weer verdwenen.

Sam kijkt zenuwachtig om zich heen: waar is hij gebleven?
Hij zal toch niet hier zijn?!

Opeens ziet ze hem weer. Nu een stuk dichterbij. Hij maakt
een kusbeweging naar haar en is weer verdwenen.

Sam begint in paniek te raken. Ze deinst achteruit. Als ze

zich omdraait, blijkt Gideon vlak achter haar te staan. Sam wil wegrennen, maar staat helemaal klem in de hossende menigte. Dan voelt ze ineens een hand op haar schouder. Sam is verlamd van de schrik en kan niet schreeuwen. Ze draait zich met een ruk om en daar staat: Tessa hand in hand met Juup.

TESSA
Vermaak je je een beetje?

SAM
Gaat wel.

TESSA
Blijf je nog of ga je mee?

Ze werpt een verliefde blik naar Juup.

TESSA (CONT.)
Wij ehh... hebben het wel gezien hier.

SAM
Ga maar vast. Ik kom later.

Tessa geeft haar een kus.

TESSA
Ik wist wel dat dit je goed zou doen.

Ze loopt naar de uitgang en trekt Juup met zich mee.

Als ze verdwenen zijn, kijkt Sam even om zich heen en loopt naar een jongen aan de bar. Eerst kijkt hij haar argwanend aan, tot ze hem drie geeltjes toesteekt. Dan kijkt hij snel even om zich heen en overhandigt haar onder de bar een zakje met pilletjes. Sam stopt het zakje weg.

37 INT. LUXEMBURGS HOTEL / KAMER SOPHIE & BADKAMER / AVOND 2

Op het bed ligt een stapeltje kleding van Sophie naast haar kleine reistas. Uit de badkamer klinkt het geluid van stromend water. Sophie is haar tanden aan het poetsen.

Er wordt op de deur geklopt.

Het poetsen stopt en er wordt gespuugd in de wastafel. De kraan wordt dichtgedraaid. Sophie komt uit de badkamer, slechts gekleed in slipje en BH.

SOPHIE
Anton?

Er wordt weer op de deur geklopt.

Sophie besluit toch maar open te doen. Ze staat half achter de deur en opent hem op een kier.

Meteen wordt de deur met enorme kracht opengegooid. Een zwarte handlanger grijpt Sophie bij de keel, z'n andere hand op haar mond en drukt haar tegen de muur. De andere handlanger schiet geruisloos de badkamer in en Onno kijkt rond in de hotelkamer.

Het blijft even stil.

Dan wordt de kamerdeur weer opengeduwed en verschijnt Gideon Splint.

ONNO
Hij is er niet.

GIDEON (HOFFELIJK)
Wat maakt het uit, nu we kennis kunnen maken met zijn moeder?! Het is mij een waar genoegen.

Sophie kijkt hem met grote angstige ogen aan.

TIME-LAPSE

De luxaflex zijn gesloten. De radio staat aan: een gezellig muziekje. Sophie zit nog steeds alleen in haar slipje en BH op een omgekeerde stoel met haar handen vastgebonden. Over haar hoofd zit een stoffen zak, waarover een handlanger langzaam water gooit, zodat hij luchtdicht wordt.

De marteling is al geruime tijd aan de gang. Ter hoogte van Sophie's mond gaat de stof heftig heen en weer. Een zwaar raspande ademhaling.

Languit op het bed ligt een handlanger verveeld een tijdschrift te lezen. Onno gluurt tussen twee lamellen door naar buiten. Gideon zit op een bureaustoel en slaat de marteling gade:

GIDEON (VRIENDELIJK)
Waar is Anton? In het Victoria Hotel, het Petit Suisse of het Marriot?...
Je hoeft alleen maar te knikken.

Met haar voorhoofd op de stoelleuning zit Sophie uit te hijgen.

Gideon knikt weer naar zijn handlanger en die gooit een nieuwe scheut water over het hoofd van Sophie.

In zware ademnood begint zij heen en weer te schokken als een wild dier in doodsstrijd. Ze heeft niets menselijks meer.

TIME-LAPSE

Een pauze tijdens de marteling. De muziek staat uit. In de badkamer wordt een emmer gevuld met water. De handlanger, die Sophie heeft gemarteld, staat bij het raam een sigaretje te roken. De zak is van Sophie's hoofd gehaald. Ze hangt uitgeput over de rugleuning.

Onno haalt een krentenbol uit een zak, die hij verdergooit naar de handlanger op het bed. Die geeft de zak door aan Gideon, die er ook een krentenbol uitvist. Hij houdt Sophie de zak voor. Zij kijkt hem argwanend aan en schudt dan nee.

GIDEON (CONT., BEZORGD)

Je hebt nog niets gegeten?!

Hij knikt naar de handlanger op het bed. Die schiet overeind en maakt de handen van Sophie los. Gideon houdt haar weer de zak voor en voorzichtig pakt zij er de laatste krentenbol uit.

GIDEON (CONT., OPRECHT)

Je bent een geweldige moeder, Sophie.

Dat heb je wel bewezen.

Hij neemt een hap van z'n krentenbol.

GIDEON (CONT.)

Maar wat heeft die koppigheid nou verder nog voor zin?! Dan duurt het alleen maar langer.

Sophie kauwt langzaam verder.

GIDEON (CONT.)

Dat wil ik niet en jij wil dat niet. En ik weet zeker dat Anton dat ook niet wil. Zeg me waar hij zit en je bent er vanaf.

SOPHIE (MET SCHORRE STEM)

Hij is weg. We hebben afscheid genomen.

Het gezicht van Gideon verstrakt.

GIDEON

Dan moet je het zelf maar weten.

Hij heeft de krentenbol op en slaat z'n handen schoon. De handlanger bij het raam dooft z'n sigaret en loopt naar Sophie om haar handen vast te binden. Onno zet de radio weer harder.

SOPHIE (SMEKEND)

Nee, alsjeblieft.

De stoffen zak wordt weer over het hoofd van Sophie getrokken. De marteling gaat verder.

38 INT. LUXEMBURGS HOTEL / KAMER ANTON / AVOND 2

CROSS: 39 INT. LUXEMBURGS HOTEL / KAMER SOPHIE / AVOND 2

KAMER ANTON: Anton staat helemaal klaar om te vertrekken. Hij werpt een laatste blik door de hotelkamer, pakt de twee reiskoffers op en loopt naar de deur.

Een telefoon op een tafeltje begint te rinkelen.

Even staat Anton besluiteloos in de deuropening. Dan sluit hij de deur, loopt terug en neemt op:

ANTON

Ja?

SOPHIE

Ik ben het.

ANTON

Mam.

SOPHIE

Ik MOET je nog een keer zien.

ANTON

Dat kan echt niet. Veel te link.

KAMER SOPHIE: Sophie is doorgeslagen en maakt een uitgeputte indruk. Ze probeert haar stem zo normaal mogelijk te laten klinken. Ook Onno houdt z'n oor tegen de hoorn en luistert mee. Gideon zit naast Sophie en de twee handlangers staan achter haar.

SOPHIE

Maar er is nog zoveel dat ik je wil vertellen. Alsjeblieft. Laat me je nog één keer in m'n armen nemen.

Antons argwaan is gewekt. Hij luistert ingespannen of hij iets op de achtergrond hoort. Na een korte aarzeling:

ANTON

Right, morgen om twee uur in het Bamboesch. Maar dat is dan echt de laatste keer.

SOPHIE

Dat beloof ik. Tot morgen.

De verbinding wordt verbroken.

ANTONS KAMER: Anton denkt na en haalt dan een plattegrond tevoorschijn, die hij begint te bestuderen. In het schemerige schijnsel maakt de mismaakte linkerkant van Antons gezicht een duivelse indruk.

40 INT. HUIS DE GRAAF / KEUKEN & WOONKAMER & HAL / AVOND 2

In de donkere woonkamer is de sofa opgemaakt als bed. Er knarst een sleutel in de keukendeur, die voorzichtig opengaat. Buiten valt een lege fles om.

TESSA (ZACHT)

Ssst!

Ze komt met Juup de donkere keuken binnen. Beiden zijn in een uitgelaten stemming, maar proberen zo zacht mogelijk te doen. Juup trekt de keukendeur achter zich dicht.

TESSA (CONT.)

Stil nou!

Ze opent de deur naar de woonkamer. Ineens barst er een luid geblaf los. Tessa schrikt zich lam en schiet meteen in een onhoudbare lachstuip. Juup doet het licht aan.

Als Rover zijn baasje herkent, stopt hij met blaffen en loopt kwispelstaartend op hem af. Juup gaat op de opgemaakte sofa zitten om zijn collie te aaien.

JUUP

Tes, bedankt voor alles. Ik zou het je zelf nooit gevraagd hebben, maar...

Tessa is meteen over haar zenuwachtige gehinnik heen en onderbreekt hem:

TESSA (SERIEUS)

Maar dit is nog niet alles.

Ze pakt hem bij z'n hand en trekt hem mee naar de hal. Rover kijkt hen na. Tessa klikt het kamerlicht uit. Ze lopen de trap op.

41 INT. HUIS DE GRAAF / KAMER TESSA / AVOND 2

Tessa komt met Juup haar kamer binnen. Ze trekt zijn jas uit en maakt zijn broek los. Juup gaat op de rand van het bed zitten. Tessa duwt zijn benen uit elkaar en knielt ertussen neer. Juup kreunt.

JUUP

Doe je dit ook met iedereen?

TESSA

Nee, alleen met opstandige
etterventjes.

Juup laat zich achterover op het bed zakken en glimlacht gelukzalig. Dit gaat een lange nacht worden.

42 EXT. ROTTERDAM / STOCKSHOT / DAG 3

Manhattan aan de Maas ontwaakt.

43 INT. HUIS DE GRAAF / SLAAPKAMER TESSA / DAG 3

Helemaal in elkaar verstrengeld liggen Tessa en Juup te slapen. Er sijpelt daglicht tussen de gordijnen door.

Dan gaat de voordeurbel. Tessa wordt wakker. Ze staat op, loopt naar het raam en schrikt zich lam.

44 EXT. HUIS DE GRAAF / TUINPAD & VOORDEUR / DAG 3

Voor de deur staat Wendy met haar oudste dochtertje Ellis en een kinderwagen met haar pasgeboren kind Tim. Ze kijkt naar boven en ziet Tessa naakt achter het raam staan.

45 INT. HUIS DE GRAAF / VOORDEUR & HAL & WOONKAMER / DAG 3

HAL: Tessa heeft snel een duster aangeschoten en komt de trap af. Voor de voordeur weifelt ze even. Dan doet ze open. Ze staat oog in oog met Wendy. Een moment stilte.

WENDY

Mag ik binnenkomen?

TESSA (ONBEHOLPEN)

Ja, kom maar verder. Juup!

Ze houdt de deur open en Wendy rijdt haar kinderwagen de woonkamer in. Ellis blijft dicht bij haar moeder. Tessa werpt een bezorgde blik naar Juup, die de trap afkomt en een hemd in z'n broek propt. Ze volgen Wendy de kamer in.

WOONKAMER: een nerveuze stilte tussen het drietal.

WENDY

Dit is je zoon.

Juup probeert nonchalant in de kinderwagen te kijken, maar raakt dan toch vertederd bij het zien van z'n zoon. Als hij de gespannen blik van Tessa ziet, neemt hij weer afstand.

JUUP

Mooi.

WENDY

Woon je nu bij haar?

Juup knikt.

TESSA

Hij logeert hier.

Wendy kijkt naar de slaapbank, die duidelijk onbeslapen is.

WENDY

Slapen jullie met elkaar?

JUUP

Ja.

Maar hij kijkt Tessa niet aan.

Een geladen patstelling, waarin niemand zich een houding weet te geven. De baby begint te huilen.

Conny komt in haar duster de trap af. Zonder veel aandacht te besteden aan de volwassenen, loopt ze direct door naar de kinderwagen en haalt er de baby uit. Ze wiegt hem in haar armen.

CONNY

(Enthousiast)

Ooh! Wat een schatje!

Daardoor barst meteen de bom:

WENDY

Maar z'n vader laat hem wel vallen,
de schoft!

JUUP

Je hebt me zelf het huis uitgezet!

Conny is overdonderd door het nieuws dat Juup getrouwd is en kinderen heeft. Ze kijkt vragend naar Tessa:

CONNY

Wat?!

Tessa geneert zich dood en maakt een hulpeloos gebaar.

WENDY

Omdat ik het spuugzat was dat jij me
bedroog met deze slet hier.

JUUP

En wat kom je nu dan doen?!

WENDY

M'n kinderen laten zien, wat voor
schoft hun vader is.

Conny wil iets zeggen, maar ziet vanuit haar ooghoeken hoe Sam in een nachthemd met een tas en een deken in haar armen overstuur de trap afkomt en het huis verlaat.

Conny werpt een snelle blik naar de ruziemakers en kiest dan voor haar dochter. Ze snelt achter Sam de voordeur uit.

WENDY

Juup Janssen. Ik ken jou langer dan
wie dan ook.

TESSA (SNEREND)

Nou, blijkbaar nog niet...

WENDY (ONDERBREEKT SCHERP)

Hou je erbuiten! (*Tot Juup*) We zijn
samen opgegroeid. Gingen samen naar
school. En zo ken ik de Juup, waarmee
ik ben getrouwd: vrolijk, zorgzaam,
lief...

Ze wordt zo intiem, dat Tessa zich opgelaten voelt.

WENDY (CONT.)

Maar je bent veranderd. Je drijft
langzaam van me weg en ik weet niet
hoe ik je kan tegenhouden. En of ik
dat wel wil. Je vader zegt, dat ik
geduld moet hebben. Volgens hem draai
je vanzelf weer bij.

JUUP (SMALEND)

M'n pa moet zich eens een keer met
z'n eigen zaken bemoeien.

WENDY (FEL)

Juup, luister! Als je ooit iets voor
me gevoeld hebt, dan geef je me nu
een eerlijk antwoord. Daar heb ik
recht op.

Ze trekt haar kinderwagen naar zich toe. Ook Ellis komt bij haar staan en kijkt naar haar vader.

WENDY (CONT.)

Zal ik op je wachten of niet?

Tessa houdt haar adem in en gluurt vanuit haar ooghoeken naar Juup. Een stilte.

Dan kijkt Juup zijn vrouw recht in de ogen.
En nauwelijks zichtbaar schudt hij met z'n hoofd nee.
Wendy komt meteen geroutineerd in beweging. Ze trekt de kinderwagen richting hal.

WENDY (TOT TESSA)
Veel plezier met hem... voor zolang
het duurt.

Ze is uit de kamer verdwenen. Juup en Tessa durven elkaar niet aan te kijken.

46 INT. BOOTHUIS / DAG 3

Er wordt op de deur van het boothuis geklopt.

CONNY (O.S.)
Sam?!

Geen antwoord. De deur gaat langzaam open en Conny kijkt naar binnen. Sam heeft haar spullen op de grond gedonderd en zit er zelf naast met haar rug naar de deur toe.

CONNY (CONT, ZACHT)
Sam, gaat het?

Nog steeds geen antwoord. Conny komt dichterbij.

CONNY (CONT.)
Lieverd, ik maak me een beetje zorgen
om je.

Sam draait zich met een ruk om. Haar gezicht is helemaal betraand.

SAM
Waarom?! Alles gaat toch geweldig?!
Het is nog nooit zo goed gegaan! Sam
woont weer thuis. Ze is eindelijk van
dat akelige vriendje af. En met die
boot is het ook allemaal goed
afgelopen. Iedereen gelukkig, toch?!

Conny gaat niet op haar sarcasme in. Een stilte.

CONNY (ERNSTIG)
Ik weet niet wat er op dat schip is
gebeurd, maar wat het ook was, lieve
schat, je kunt altijd bij mij
terecht.

Sam kijkt radeloos voor zich uit. Ze wil haar moeder in vertrouwen nemen:

SAM

Ik...

CONNY (RUSTIG)

Zeg het maar.

Sam worstelt. Een lange stilte.

CONNY (CONT.)

Lieverd, je kunt me alles vertellen.
Het zal je opluchten.

Sams mond beweegt. Haar verhaal ligt op het puntje van haar tong. Conny wil Sam helpen en moedigt haar aan:

CONNY (CONT.)

Je vertelde je vader toch ook altijd
alles?!

Maar dit pakt volkomen verkeerd uit. Sam verstrakt en kijkt Conny recht in de ogen.

SAM

Maar die is dood! Dus dat kan niet
meer!

CONNY

Zo bedoel ik het niet...

SAM

Ga alsjeblieft weg!

CONNY

Ik probeer je alleen maar te helpen.

SAM

Laat me dan gewoon met rust.

Conny aarzelt, maar ze ziet in dat Sam deze keer niets los zal laten.

CONNY (ZACHT)

Okee.

Ze draait zich om en loopt weg. Als Conny het boothuis heeft verlaten, haalt Sam het zakje met pilletjes tevoorschijn. Ze schudt er een paar in haar hand en kijkt ernaar. Dan gooit ze de pilletjes in haar mond.

47 EXT. LUXEMBURGS BOS / DAG 3

Sophie staat goed in het zicht midden op een open plek in het bos naast haar auto. Ze heeft een sjaalje om haar nek en een grote zonnebril op, maar die kunnen haar dodelijke

vermoeidheid niet verbergen.

Ze lijkt helemaal alleen, maar tussen een aantal bomen en struiken verderop staat een wagen verdekt opgesteld. Gideon en zijn drie handlangers zitten onderuitgezakt te wachten.

In de verte ronkt vaag een moter.

Een handlanger tikt Onno aan, die overeind gaat zitten. De zwarte delegatie is helemaal paraat. Sophie kijkt bezorgd in de richting van het geronk.

De wagen van Anton komt tevoorschijn. Hij stopt op afstand van Sophie.

Gideon en zijn handlangers zetten hun portieren open en stappen uit. Anton doet z'n eigen portier open, maar blijft zelf achter het stuur zitten.

GIDEON

Ik dacht dat je dood was.

ANTON

Dat was ik ook. Maar ik ben weer opgestaan. Ik had nog iets af te maken.

GIDEON (GLIMLACHT)

Ja, je had nog een paar schulden te vereffenen. 25 miljoen aan mij, bijvoorbeeld.

ANTON

Wat krijg ik daarvoor in ruil?

Gideon kijkt even naar Sophie.

GIDEON

Dat ligt voor de hand, lijkt me.

ANTON

I'm not interested.

Gideon knikt naar een handlanger, die meteen z'n pistool trekt en op Sophie richt.

GIDEON

En nu?

Een stilte.

ANTON (ZACHT)

Schiet maar. Wij hebben al afscheid genomen.

SOPHIE
(*Wanhopig*)
Anton!!

ANTON
Die ontploffing heeft mij geleerd,
dat het op deze wereld maar draait om
één ding... Om mij. Al het andere is
bijzaak.

De handlanger staat op het punt te schieten en wacht op het geringste teken van Gideon. Een lichte knik van hem is genoeg voor de handlanger om z'n pistool weer weg te steken.

GIDEON
Ik ben vereerd, dat ik je tot zo'n
inzicht heb gebracht. Hoe
betreurenswaardig ook voor je moeder.

ANTON
Ik heb een ander voorstel. Jullie
krijgen van mij 15 miljoen in ruil
voor... hem.

Hij wijst naar Gideon. Die is even verrast, maar begint dan te lachen.

GIDEON
Mijn kudde is mij onvoorwaardelijk
trouw.

ANTON (TEGEN HANDLANGERS)
Vijf miljoen de man?! What do you
say?!

Even kijkt Onno opzij naar de reactie van de twee andere handlangers. In een flits heeft Gideon een pistool getrokken en schiet Onno in één beweging dood. Er ontstaat een heel zenuwachtige patstelling.

GIDEON (WOEDEND)
Jij bent dood! Waar je ook bent,
vroeg of laat voel je deze loop in je
nek en dan...

Baf! baf! Hij schiet tweemaal voor Anton in de grond.

GIDEON (CONT, SCHREEUWT)
Waar is het geld?!

Een geladen stilte. Dan vanuit het niets:

SOPHIE (ZACHT)
In z'n kofferbak.

ANTON (IN PANIEK)
Mam!!

Maar Sophie kijkt hem met een blik vol haat aan. Gideon heeft zijn zelfbeheersing weer hervonden. Hij knikt naar zijn handlangers, die omzichtig naar Antons auto toelopen.

GIDEON (GRIJNST ZELFVERZEKERD)
Het is nooit te laat om tot inkeer te komen.

Boem. Een enorme explosie als de twee handlangers de kofferbak van Antons auto openen. Beiden zijn op slag dood. Anton maakt van de verwarring gebruik om naar Sophie's auto te rennen en achter het stuur te duiken.

ANTON (SCHREEUWT)
Schiet op, mam!

Sophie lijkt nauwelijks te beseffen wat er gebeurt en wordt door Anton naar binnen getrokken. Gideon is snel over de eerste verrassing heen en trekt zijn pistool.

GIDEON
Niet slecht voor een dode.

Hij richt zijn pistool en wil Anton afschieten.

Nog voordat de portieren zijn gesloten, scheurt Anton al weg en raakt daarbij Gideon. Die vuurt zijn magazijn leeg op de vluchtende wagen. Dan springt hij achter het stuur van zijn eigen auto en crosst met klapperende portieren achter anton aan.

CUT TO:

48 EXT. LUXEMBURGS BOS / DAG 3

CROSS: 49 INT. LUXEMBURGS BOS / AUTO ANTON / DAG 3

CROSS: 50 INT. LUXEMBURGS BOS / AUTO GIDEON / DAG 3

BEGIN SEQUENTIE: Een bloedstollende achtervolgings door de Luxemburgse bossen, scherend over onmogelijk scherpe bochten, langs rotswanden en door pikdonkere tunnels.

Antons auto dreigt over de kop te slaan. Sophie gilt de longen uit haar lijf. Anton raakt van de weg en vervolgt zijn vlucht dwars door het bos. Hij slalomt langs de bomen en schiet op goed geluk door struiken heen. Gideon zit voortdurend op zijn hielen.

EINDE SEQUENTIE.**51 EXT. LUXEMBURGSE HEUVEL / DAG 3****CROSS: 52 INT. LUXEMBURGSE HEUVEL / AUTO GIDEON / DAG 3**

AUTO GIDEON: Gideon ziet Antons wagen achter een bergwand verdwijnen, En hij drukt nog eens extra het gaspedaal in. Als hij de bocht uitkomt, ziet hij Anton nergens voor zich. Veel tijd om zich daarover te verbazen heeft hij niet, want de weg houdt ineens op!

De camera schiet over de rand het ravijn in met Gideon mee:

GIDEON

(Prevelt)

In Uw handen beveel ik mijn geest.
*Wees mij genadig. Straf mij niet in
Uw toorn, en kastijd mij niet in uw
grimmigheid.*

De wagen crasht.

HEUVEL: Anton staat naast zijn auto, die strak tegen de bergwand geparkeerd staat. Sophie hangt voorovergebogen in de veiligheidsgordel in haar stoel.

ANTON

Amen.

Hij begint een paar afzettingen en bouwwaarschuwingen: 'Achtung', 'Vorsicht Bauarbeiten', 'Brücke im bau', weer op hun plaats te slepen. Vervolgens trekt Anton de twee reiskoffers onder een struik vandaan. Hij legt ze op de achterbank van de auto en kruipt zelf achter het stuur.

ANTON (CONT.)

Je snapt het toch wel?! Als ik hun
het geld meteen had gegeven, dan
leefden we nou niet meer.

Sophie kijkt nog steeds apathisch voor zich uit. Anton klikt de bovenste koffer open.

ANTON (CONT.)

Deze is voor jou, mam. Daarmee kun je
op eigen benen staan. Want vroeg of
laat zal pa jou laten vallen.

SOPHIE

Is het nou allemaal voorbij?

ANTON

Voor jou wel. Voor mij niet.

Hij start de auto en rijdt weg.

53 INT. HUIS MAX & SOPHIE / WOONKAMER / AVOND 3

CROSS: 54 INT. HUIS MAX & SOPHIE / ATELIER / AVOND 3

WOONKAMER: De reportage over de reddingsacties staat weer aan. Max zit onderuitgezakt op de bank en kijkt in gedachten verzonken toe.

COMMENTATOR (VO)

*Tien dagen na de ramp met de Pison
duurt de zoekactie naar Anton
Noordermeer nog onverminderd voort.
Het lichaam dat gisteravond onder de
pier van Brighton werd aangetroffen,
is niet van de 28-jarige Nederlander,
zo bleek na sectie...*

Als Max de sleutel in de voordeur hoort, zet hij de televisie zachter. Sophie komt de gang in met één koffer bij zich.

MAX

Ben jij dat, Sophie?

Sophie komt de woonkamer binnen en probeert naar hem te glimlachen.

MAX (CONT.)

Heeft het je goed gedaan, Luxemburg?

Sophie knikt gelaten.

SOPHIE

Nu pas kan ik accepteren, dat hij er niet meer is.

Max komt overeind van de bank en omhelst haar. Hij heeft moeite zich goed te houden.

SOPHIE (CONT.)

Ik ga m'n spullen uitpakken.

Ze loopt met de koffer naar haar atelier.

ATELIER: Sophie opent een grondkluis. Ze haalt de bundeltjes met geld uit de reiskoffer en legt ze in de kluis. Mechanisch, alsof het haar helemaal niets doet.

WOONKAMER: Max staat nog steeds midden in de woonkamer. Dan neemt hij een beslissing. Hij pakt de telefoon en draait een nummer.

MAX

Noordermeer hier. *(Met moeite)* Ik zet de zoekactie stop.

Als hij de telefoon heeft neergelegd, kijkt hij weer naar de televisiebeelden van de reddingsoperatie, de kolkende zee etc.

55 INT. BOOTHUIS / AVOND 3

FLASHBACK: De televisiebeelden kolken verder in het hoofd van Sam. Ze herbeleeft de ogenblikken na de ramp: het witte gezicht van Marco in het kolkende water, zijn geschreeuw.

En dan het gezicht van Anton.

Hij blijkt werkelijk in het boothuis te staan en kijkt naar Sam.

Dan zien we wat hij ziet: Sam zit in een wit nachthemd in een hoek van het boothuis voor zich uit te staren. Iedere kleur is uit haar lichaam weggetrokken, zodat het lijkt alsof ze van was is.

ANTON

Baby.

Sam kijkt hem onbewogen aan, alsof hij slechts een schim is.

ANTON (CONT.)

Ik kom afscheid nemen.

SAM

We hebben lang geleden al afscheid genomen.

ANTON

Ik had je graag meegenomen... Maar alles wat ik aanraak, maak ik kapot.

Hij streelt met een hand over haar gezicht.

ANTON (CONT.)

Het ga je goed, Sam. En denk nog eens aan mij.

SAM

Anton is dood.

Anton pakt haar hoofd met beide handen en kust haar zachtjes.

ANTON

Ja, Anton is dood.

Hij staat op en loopt naar de deur. Nog één keer kijkt hij om en dan is hij weg.

—————